

deSingel

Internationale Kunstcampus

2010-2011

RODE ZAAL

GROTE PODIA

CHRISTIAN RIZZO

& L'ASSOCIATION FRAGILE

L'OUBLI, TOUCHER DU BOIS

ZA 27 NOV 2010

2010-2011 / DANS

SIDI LARBI CHERKAOUI / EASTMAN
WO 20, DO 21, VR 22, ZA 23 OKT 2010

ANNE TERESA DE KEERSMAEKER & JÉRÔME BEL & ICTUS / ROSAS
DO 18, VR 19, ZA 20 NOV 2010

CHRISTIAN RIZZO / L'ASSOCIATION FRAGILE ZA 27 NOV 2010

AKRAM KHAN COMPANY
DO 2, VR 3, ZA 4 DEC 2010

SIDI LARBI CHERKAOUI & DAMIEN JALET / EASTMAN
WO 15, DO 16, VR 17, ZA 18 DEC 2010

ÉDOUARD LOCK / LA LA LA HUMAN STEPS
DO 13, VR 14, ZA 15 JAN 2011

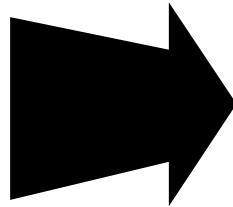
ANNE TERESA DE KEERSMAEKER / ROSAS
DO 20, VR 21, ZA 22 JAN 2011

DAVE ST-PIERRE
WO 16, DO 17, VR 18 MRT 2011

BOUGE B 2011
WO 27, DO 28, VR 29, ZA 30 APR 2011

THE FORSYTHE COMPANY
DO 5, VR 6, ZA 7 MEI 2011

WIM VANDEKEYBUS / ULTIMA VEZ
WO 18, DO 19, VR 20, ZA 21 MEI 2011

CHRISTIAN RIZZO & L'ASSOCIATION FRAGILE

L'OUBLI, TOUCHER DU BOIS

concept, choreografie, kostuum **Christian Rizzo** dans **Jean Louis Badet, Philippe Chosson, Kerem Gelebek, Christophe Ives, Wouter Krokaert, Sylvain Prunenec, Tamar Shelef** scenografie **Frédéric Casanova, Christian Rizzo** lichtontwerp **Caty Olive** muziek **Sylvain Chauveau** artistieke medewerking **Sophie Laly** verantwoordelijke techniek **Patrick Laganne** toneelmeester **Jérôme Masson** geluidstechniek **Anthony Toulotte** lichttechniek **Arnaud Lavis** uitvoering decor en rekvisieten **Opéra de Lille**

productie **l'association fragile** coproductie **Opéra de Lille, Théâtre de la Ville de Paris, MC2 de Grenoble, Festival de Marseille, Maison de la Danse de Lyon, L'apostrophe Scène Nationale de Cergy Pontoise et du Val d'Oise** met de steun van **stichting Hermès** coproductie **in het kader van de studiewerking CCN de Grenoble, CCN d'Orléans, CCN de Roubaix - Nord Pas de Calais** met de hulp van **Académie Fratellini, Passerelle Scène Nationale de St Brieuc** met dank aan **La Chaufferie / Compagnie DCA Philippe Decouflé, Centre National de la Danse de Pantin** l'association fragile wordt gesteund door **het Ministerie van Cultuur en Communicatie DRAC Nord Pas de Calais** l'oubli, toucher du bois werd eveneens gesteund door **le Conseil Régional du Nord pas de Calais**

gelieve uw GSM uit te schakelen

De inleidingen kan u achteraf beluisteren via www.desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze.

Op www.desingel.be kan u uw visie, opinie, commentaar, appreciatie, ... betreffende het programma van deSingel met andere toeschouwers delen. Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze. Neemt u deel aan dit forum, dan maakt u meteen kans om tickets te winnen.

Bij elk concert worden cd's te koop aangeboden door 't KLAverVIER, Kasteeldreef 6, Schilde, 03 384 29 70 > www.tklavervier.be

Grand café deSingel

open alle dagen 9 > 24 uur
informatie en reserveren +32 (0)3 237 71 00
www.grandcafedesingel.be
drankjes / hapjes / snacks / uitgebreid tafelen

redactie programmaboekje **deSingel**
de voorstelling duurt ongeveer **een uur en tien minuten**

CHRISTIAN RIZZO ARTISTE ASSOCIÉ

Met het nieuw label 'Artiste Associé' wil deSingel een tegenritme bieden aan het snelle komen en gaan van artiesten en het publiek de kans geven de maker te leren kennen via méér dan enkel die ene voorstelling. Christian Rizzo bijt de spits af. Als allereerste Artiste Associé heeft hij een traject uitgetekend dat uitwaaiert over de hele site van deSingel.

Naast 'Loubli, toucher du bois' maken ook deze voorbije en komende activiteiten deel uit van zijn traject als Artiste Associé in deSingel tijdens 2010-2011:

100% polyester, objet dansant n°52

installatie - za 2, zo 3 oktober 2010

Singel Man

installatie - za 2, zo 3 oktober 2010 & za 20 tem za 27 november 2010

IL 120609

installatie - do 19 tem za 27 november 2010

comme crâne, comme culte

dans - za 20 november 2010

Une heure avec

Christian Rizzo vertelt over zijn werk - za 20 november 2010

Sylvain Chauveau

concert - za 20 november 2010

Workshop Christian Rizzo

14 tem 17 februari 2011

b.c. janvier 1545, fontainebleau

dans - wo 27 april 2011

Als kunstenaar is Christian Rizzo niet gemakkelijk te vatten. Hij is een veelzijdig kunstenaar die buiten de lijntjes denkt, zijn favoriete thema's en obsessies ontwikkelt en teruggrijpt naar archetypes en rituelen die hij in abstracte tekens tot hun essentie verwerkt. Hij jongleert met voorwerpen en muziek, lichamen en beweging en hij beweegt zich vrij tussen de kunsten. In de wereld van Rizzo liggen raadselachtige draden verweven tussen het zichtbare en het onzichtbare, als tekens die verspreid liggen over een tapisserie van realiteit en fantasie - soms futuristisch en abstract, soms mythisch en wortelend in voorvaderlijke dromen. Het eerste werk dat hij maakte als choreograaf, de installatie '100% Polyester, Objet dansant n° à définir', zette de toon voor zijn toekomstige werk: twee jurken hingen tegenover mekaar, samengehouden door het uiteinde van de aan elkaar genaaide mouwen. Ze voerden een subtiel duet uit in een geprojecteerd schaduwspel, wapperden op een neer door een rij ventilatoren op de grond. Als een mengeling van eenvoud en raffinement, krijgen de voorstellingen van Rizzo vorm door de ruimte die hij ervoor ontwerpt.

Irene Filiberti

Met 'L'oubli, toucher du bois' bevrijd ik me van twee elementen die mijn vorige stukken erg gestructureerd hebben: luide muziek en zwart-wit. De scenografie zal vertrekken vanuit het materiaal hout, ik denk aan een grote houten doos. Daarin kies ik voor stilte, of zo goed als, omdat Sylvain Chauveau er hier en daar enkele noten piano zal neerplanten. Een open muziek met invloeden van Morton Feldman of Erik Satie. Ik heb ingezien dat deze nieuwe koers te maken heeft met mijn relatie tot muziek. Thuis ben ik omzeggens gestopt met er naar te luisteren. De enige geluiden die ik hoor komen uit het appartement onder mij, wanneer mijn buurman piano speelt. Er is ook de klank van de stad daarbuiten en het geschuifel van mijn stappen op de vloer, van hout uiteraard. Overgebracht naar een theaterplateau, geven deze elementen me echter geenszins de indruk dat ik bij me thuis ben. Integendeel. Dit nieuwe werkkader is heel destabiliserend. Het doet huiveren. Het creëert een soort duizelingwekkende vrijheid. Maar als ik dát voel, denk ik bij mezelf dat het goed zit.

Christian Rizzo, voor aanvang van het creatieproces van 'L'oubli, toucher du bois'

“In mijn voorstellingen spreek ik steeds over mijzelf via andere personen dan ikzelf. Mijn individualiteit versmelt in de scenische veelheid: de lichamen en de stemmen van de dansers, maar ook de muziek, het licht, het decor... Al mijn stukken zijn geïnspireerd door een autobiografische dramaturgie, als een rode draad die mettertijd meer en meer zichtbaar wordt.”

Aldus Christian Rizzo. Met ‘L’oubli, toucher du bois’ zet deze introspectieve dimensie zich sterk door. Een soort queeste die Christian Rizzo onderneemt met als aanvang het schoonschip maken. Voorwerpen die gereed zijn uit zijn oude voorstellingen, worden één na één weggenomen: weg de groene plant, weg de zwarte bol, weg zijn persoonlijke mythologieën... De dansers evolueren in een grote houten doos - een mentale ruimte waarin de doodsangst rondspookt. Waarin de spoken van zijn herinneringen rondwaren, de levenden en zij die verdwenen zijn, plaatsen en tijden, al wat het leven in hem heeft achtergelaten en dat hij weer ten tonele voert. De schriftuur van de voorstelling zet handelingen en observaties naast elkaar en speelt met waarneming. Dit alles gebeurt via het personage van de oude man, vertolkt door Jean-Louis Badet, zijn lichaam verstijfd in een sprakeloze kwellung. Rondom hem voeren de dansers veelvuldige ontduubelingen uit. Ze worden telkens weer de schaduw van zichzelf, de schaduw van een ander. De opwindende herhaling van bepaalde bewegingsmotieven flitsen op tussen de gonzende pianoklanken van componist Sylvain Chaveau. Christian Rizzo mikt op onze capaciteit om los te laten, en om zo een vage emotie te laten trillen die intens in ons verborgen zit. Zijn voorstellingen ontwikkelen zich volgens een logica van het gevoel, meer dan van de betekenis.

Stéphane Malfettes

Mijn werk berust erop de meest diverse zaken die me diep raken, bij elkaar te brengen. Ik doe dat zonder er enige theorie op te kleven. Zoals een etentje dat je bereidt voor vrienden. Je zoekt je ingrediënten samen, je kookt, je dient op, en daarna laat je de dingen op hun beloop. Je gaat toch zeker de vork niet in de mensen hun mond steken...

Christian Rizzo

© Marc Damage

INTERVIEW MET CHRISTIAN RIZZO DOOR BRENDAN KILEY

Dit interview vond plaats naar aanleiding van de presentatie in Seattle van zijn voorstelling 'b.c., janvier 1545, fontainebleau', voorbije maand. Deze voorstelling zal in desingel te zien zijn op 27 april 2011, in het kader van het festival voor dans en performance BOUGE B.

Christian Rizzo doet mensen steigeren. Vorige week ontstond er een hevige discussie in een restaurant in Seattle, al bij het vallen van zijn naam. "Jezus! Hij is de slechtste van al!" schreeuwde iemand, die vervolgens Rizzo begon af te schilderen als de vleesgeworden smakeloosheid, prentie en navelstaanderij in de podiumkunsten. Een ander stelde dat een voorstelling van Rizzo een ritueel is, een soort profaan sacrament, rustig maar transcendent. Twee omzittenden mengden zich in het gesprek, en een vijfde die aan de bar zat, kwam meedoen. De voorstelling waarover ze ruzieden had vier jaar eerder plaatsgehad.

Rizzo heeft opera's van Schönberg geregisseerd in het Théâtre National van Toulouse, en hij maakte shows voor modeontwerper Christian Lacroix. Zijn debuut in de Verenigde Staten was echter pas in 2006, met de hierboven vermelde controversiële voorstelling ter gelegenheid van *On the Boards*, toen hij zijn gezicht insmeerde met vaseline, het in groene glitter wentelde, en over het toneel kroop met een kous op zijn hoofd en een dierenhuid over zijn rug. Er zijn er die wild zijn van Rizzo. Er zijn er die een hekel hebben aan hem. Weinigen laat hij onverschillig.

Wie kwaad wordt van Rizzo, gaat zich gauw vastbijten in twee karakteristieken van zijn werk: 1. Hij lijkt zich niet te bekommeren om betekenis (je vermoedt meteen al dat Rizzo niet geïnteresseerd is in het zogenaamde 'pièce-bien-faite'), en 2. hij rukt het lichaam uit het centrum van de voorstelling. Hij gebruikt het louter als een middel (waaronder ook licht, muziek en decor-elementen) om bizarre toneelbeelden te creëren - die, nogmaals, iets of niets kunnen betekenen. In Seattle deed het controversiële gezelschap *Implied Violence* erg gelijkaardige dingen, met erg veel gelijkaardige reacties.

In elk geval maakt men zich in Seattle nog steeds druk om Christian Rizzo, vier jaar na de feiten. Voor *On the Boards* is hij dit weekend terug met 'b.c., janvier 1545, fontainebleau', een stuk geïnspireerd op een 16e eeuwse

sculptuur van een nimf door kunstenaar (en huursoldaat en overtuigd sodomiet en vijfvoudig moordenaar - of althans zo gebluft) Benvenuto Cellini. In de schijnwerper staan danseres Julie Guibert (die ondermeer bij William Forsythe danste) en Rizzo.

Je bent hier in Seattle erg omstreden. Er zijn er die houden van je werk, er zijn er die het hartgrondig haten.

Wel, mijn bedoeling is dat ik iets zeg. Maar vóór je iets zegt moet je jezelf afvragen "Ben je er zeker van dat je dit wil delen met anderen?". Uiteraard ga je vijanden hebben. Ik maak iets heel intiems, heel vormelijk en specifiek. Wil men die trip meemaken? Je weet nooit wie in het publiek zal opdagen, wat het gedrag en het leven is van elk mens, en wanneer een bedoeling zal doordringen. Vaak, ja ook ik, kijk ik naar iets en zeg ik: "Pff, 't is niet het goede moment voor mij."

Uiteraard houden de reacties me wel bezig, ze vormen een deel van wat ik doe - ik doe het niet voor mezelf alleen. Ik doe het altijd in een theater. Een werk voleinden, betekent het te delen met anderen. Maar wat zeker is: ik hou van reacties! Als je iets vertelt, en mensen bekritisieren het werk, dan trachten ze iets te begrijpen van zichzelf, ook al zijn ze tegen het werk. Soms krijg ik een slechte reactie, wanneer men zegt: "Dat is geen theater, dat is geen dans". Maar ik lig daar niet wakker van. Ik breng mezelf ertoe om iets te doen, en ik ben blij als we onszelf een stap verder hebben gebracht. We gaan toch niet naar het theater om iets te zien dat we al kennen! Dan blijf je beter thuis om voor jezelf of voor vrienden iets te koken.

Hoe oud was je toen je kunst begon te maken?

Van in het begin? Ik doe nog steeds wat ik als kind al deed - als ik bijvoorbeeld kijk naar een kind dat thuis aan het spelen is, dan zie ik mezelf zoals ik was of vandaag nog graag ben. Iets vastpakken, in een hoekje verdwijnen, rond die vorm een wereld creëren, en weten dat je die moet involgen en erin moet groeien. Na de studies, het werk, bezit je enige kennis, maar de basis blijft gelijk. Je wordt wakker en je moet iets doen. Voor je gaat slapen, moet je een vorm creëren.

Het werd een mix van mode, optreden, schilderen. Ik wilde iets organiseren, maar dat was niet eenvoudig in de jaren '80. In Frankrijk was het nogal normaal dat je tegelijk schilderde, in een rockgroepje zat en optrad. Maar het was - zeggen jullie sleazy? - sjofel. Na een tijdje was ik dat wat beu, en begon ik normaler werk te maken. Ik leidde een leventje waar ik kon opstaan, werken, uitkijken naar het weekend. Maar dat was ook heel veel clubs aandoen. En voor deze clubmens was het een vorm van theater: de juiste kleren, de juiste plek om er te wezen, de juiste muziek. En je begrijpt dat je dan al creatieve gronden voor jezelf hebt aangeboord.

Welke jobs deed je toen?

Veel: werken in supermarkten, de vloer poetsen. Maar ik was ook TV-reporter. Ik werkte in een taxatiekantoor. Ik verkocht lange tijd dingen per telefoon. Het was iets dat ik niet graag deed, maar ik was er goed in. Mensen overtuigen dat ze iets nodig hebben dat ze niet echt nodig hebben ... 's avonds voor het slapengaan schaamde ik me ervoor.

Uit: The Stranger, 5 oktober 2010

© Marc Damage

Ik beweeg me graag in wat Stanley Kubrick in verband met zijn '2001: A Space Odyssey' heeft genoemd: de vruchtbare zone van de dubbelzinnigheid.

Christian Rizzo

© Marc Damage

Christian Rizzo werd in 1965 geboren in Cannes. Na zijn opleiding in de plastische kunsten werd hij achtereenvolgens kledingontwerper, rockmuzikant en tenslotte danser en choreograaf. Hij werkte ondermeer samen met Mathilde Monnier. In 1996 richtte hij L'Association Fragile op waarmee hij in 1997 zijn eerste solo 'Y'là' creëert en in 1998 'projets-type(s)', een performance voor twintig mannen in een vitrine. Vanaf het prille begin van L'Association Fragile was er een nauwe samenwerking met Caty Olive voor het licht en met Gerôme Nox voor de muziek. In 2003 werd Christian Rizzo artiest in residentie in de École Supérieure des Beaux-Arts van Toulouse. Nog in 2003 ontving hij Le Grand Prix de la Critique, als 'choreografische revelatie'. In 2008-2009 was hij gastprofessor in Le Fresnoy Studio National des Arts Contemporains. Hij was in deSingel te zien als danser in 'Face Nord' van Mathilde Monnier en in 2007 en 2008 als choreograaf met respectievelijk 'Soit le puits était profond, soit ils tombaient très lentement, car ils eurent le temps de regarder tout autour' en 'Mon Amour'. Liefde en dood zijn weerkerende thema's in het werk van Christian Rizzo. Het besef dat alles verdwijnt, maar dat er ook altijd iets nieuws volgt, vormt de grondstof van zijn werk.

NOG DANS IN DESINGEL

AKRAM KHAN COMPANY
VERTICAL ROAD

© Richard Haughton

DO 2, VR 3, ZA 4 DEC 2010 20 uur / rode zaal

€ 26 basis € 22 -25/65+ € 8 -19 jaar

2010-2011 architectuur theater dans muziek

ABO

TICKETS

deSingel

Desguinlei 25 / B-2018 Antwerpen
ma → vr 10 → 19 uur / za 16 → 19 uur

www.desingel.be

tickets@desingel.be

T +32 (0)3 248 28 28

F +32 (0)3 248 28 00

deSingel is een kunstinstelling van de Vlaamse Gemeenschap en geniet de steun van

STAD ANTWERPEN

Haven van
Antwerpen

dS De
Standaard

Knapak
weergel
focus

Klata
GO
BRA

hoofdsponsor

mediasponsors